

Sygn. akt II AKa 269/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA Rafał Kaniok

SA Izabela Szumniak (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2021 roku

sprawy z wniosku pełnomocnika I. C.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII Kop 175/17

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawcy, prokuratora i Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 marca 2020 roku, sygn. akt VIII Ko 136/19

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części, w jego punkcie I w ten sposób, że uchyla orzeczenie o zasądzeniu kwoty 126.000 zł. tytułem odszkodowania i wniosek w części dotyczącej odszkodowania oddala, zaś zasądzoną kwotę zadośćuczynienia podwyższa do kwoty 210.000 zł. (dwieście dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

<i>UZASADNIENIE/20</i>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 269/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2020 r., sygnatura akt VIII Ko 136/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy, w imieniu Skarbu Państwa prezes Sądu Okręgowego w Warszawie

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

sąd odwoławczy NIE PRZEPROWADZAŁ postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		-----	-----	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty pełnomocnika I. C.	
	1. naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 322 k.p.c. poprzez nieprawidłowe ustalenie, iż kwota 118.860 zł. jest odpowiednią sumą zadośćuczynienia dla rekompensaty krzywdy poniesionej przez I.C.C. w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania trwającego 415 dni, podczas gdy z okoliczności sprawy od początku wynikało, że mój Mandan# nigdy nie powinien zostać tymczasowo aresztowany, bowiem wyrok stanowiący podstawę	# zasadny # częściowo zasadny zarzut 1 i 2 w zakresie nieadekwatności zasądzonego zadośćuczynienia # pozostałe niezasadne

wystawienia za nim czerwonej noty I. był nieprawomocny i Wnioskodawca miał prawo się od niego odwołać, o czym od początku konsekwentnie i wielokrotnie informował zarówno organy ścigania, oraz Sąd, a zatem uznać należy, że zastosowanie a następnie wielokrotne przedłużanie najsurowszego (bo izolacyjnego) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec mojego Mandanta było wadliwe, pochopne i automatyczne oraz miało ogromny negatywny wpływ na życie osobiste i zawodowe I.C.C., powodując przede wszystkim nieodwracalne w skutkach załamanie jego kariery zawodowej, ciężką depresję (w tym planowanie podjęcia próby samobójczej) mającą niewątpliwie wpływ na załamanie się zdrowia fizycznego, a przede wszystkim psychicznego mojego Mandanta, a które to schorzenie jest bezpośrednim skutkiem automatycznego i bezrefleksyjnego zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania i de facto zmuszenia Wnioskodawcy do podjęcia samodzielnej – pomimo formalnego przyznania mu obrońcy z urzędu – obrony w swojej sprawie ekstradycyjnej, w obcym państwie, w nieznanym Wnioskodawcy systemie prawnym i języku - podczas gdy I.C.C. jest z zawodu inżynierem chemikiem i nie ma ani odpowiedniego wykształcenia, ani żadnego doświadczenia w prowadzeniu spraw karnych co wiązało się dla niego z ogromnym stresem, poczuciem bezsilności i frustracją, albowiem jego starania i logiczna, oparta na faktach argumentacja, dotycząca absurdalności wsuwanych przez państwo ścigające oskarżeń względem niego, była wielokrotnie ignorowana i pomijana przez

polSKI wymiar sprawiedliwości, co doprowadziło dwukrotnie do wydania postanowienia o prawnej dopuszczalności wdania mojego Mandanta władzom Kataru, tj. do państwa, w którym notorycznie łamane są podstawowe prawa i wolności człowieka, a co niewątpliwie miało wpływ na poczucie zagrożenia i bezsilności Wnioskodawcy, a w konsekwencji podjęcie strajku głodowego, którego skutkiem było nieprawidłowe przeprowadzenie procedury przymusowego karmienia i nawadniania, podczas którego doszło do licznych nieprawidłowości, w tym do przemocy fizycznej i psychicznej skierowanej względem mojego Mocodawcy, a co oznacza, że kwota 118.000 zł przyznana Wnioskodawcy przez Sąd I instancji jedynie częściowo rekompensuje krzywdy poniesione przez Wnioskodawcę w wyniku wadliwego zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

1. art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie w toku wyrokowania całości krzywd i cierpień poniesionych przez I.C.C. bezpośrednio w wyniku jego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, w tym brak uwzględnienia cierpień jakich I.C.C. doznał wskutek:

- licznych, rażących uchybień popełnianych zarówno przez organy ścigania, jak i organy wymiaru sprawiedliwości w jego sprawie ekstradycyjnej, a które to uchybienia powstały na skutek braku dokładnego przeanalizowania sprawy mojego M., ignorowania i pomijania wielokrotnie przedstawianych przez

Wnioskodawcę i faktów i argumentów prawnych, zarówno w formie licznych pism kierowanych do Sądu jak i wyjaśnień składanych w toku postępowania, co wiązało się bezpośrednio z bezrefleksyjnym stosowaniem względem niego ponad rocznego tymczasowego aresztowania, podczas gdy istniała przecież możliwość zastosowania wolnościowych środków zapobiegawczych względem mojego M., co w praktyce spraw ekstradycyjnych często ma miejsce, a co prowadzi do wniosku, że I.C.C. nie musiał przebywać przez ponad rok czasu w warunkach izolacji i doznawać cierpień i krzywd z tym związanych, a które to cierpienia i krzywdy były spowodowane m. in. brakiem zapewnienia I.C.C. rzeczywistej — a nie tylko formalnej obrony w jego sprawie ekstradycyjnej, albowiem to właśnie wskutek oczywistego, ogromnego zawodu, którego doświadczył mój M. związanego z de facto brakiem zapewnienia mu podstawowych gwarancji procesowych oraz ignorowaniem przedstawianych przez niego dowodów i argumentów podnoszonych w toku postępowania ekstradycyjnego, podjął on strajk głodowy, co świadczyło o poziomie frustracji Wnioskodawcy i w rzeczywistości rozpaczliwego wołania o pomoc, a czego Sąd I instancji nie zdołał dostrzec podczas wyrokowania w przedmiotowej sprawie, a który to Sąd Okręgowy nie dostrzegł również cierpień i krzywd związanych z kilkukrotnym przeprowadzeniem procedury przymusowego karmienia mojego M., podczas którego doświadczył on przemocy natury fizycznej i psychicznej; samym faktem osadzenia osoby niewinnej, a których to krzywd i

cierpień I.C.C. nie powinien być w ogóle doznać

faktem niezawinionej przez mojego M. długotrwałej rozłąki z rodziną i przyjaciółmi; ponadprzeciętnego cierpienia Wnioskodawcy związanego ze świadomością niezawinionego przez niego zaprzepaszczenia być może jedynej w życiu szansy na ogromny awans zawodowy i finansowy, co oznacza brak uwzględnienia przez Sąd I instancji sytuacji osobistej Wnioskodawcy i warunków izolacji, a w konsekwencji przyznanie zadośćuczynienia w kwocie nieodpowiadającej poniesionej przez Wnioskodawcę krzywdzie, podczas gdy I.C.C. w wyniku zastosowania tymczasowego aresztowania doznał krzywdy w rozmiarach znacznie większych od tych, ustalonych przez Sąd I instancji;

2. naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 322 k.p.c. poprzez nieprawidłowe ustalenie, iż kwota 126.000 zł. jest odpowiednią sumą odszkodowania dla rekompensaty szkody poniesionej przez I.C.C. w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania trwającego 415 dni, podczas gdy Wnioskodawca na skutek zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego izolacyjnego środka zapobiegawczego bezpowrotnie utracił możliwość podpisania lukratywnego 4-letniego kontraktu z włoską firmą (...) (która była zainteresowana kandydaturą I.C.C. do obsadzenia go na stanowisku Starszego Inżyniera Projektu przy Projekcie A. (znanym również jako (...)) realizowanym przez G.), opiewającego na łączną

kwotę 360.000 EUR netto tytułem wynagrodzenia Wnioskodawcy, a którego to podpisanie wiązałyby się dla I.C.C. z ogromnym awansem zawodowym, społecznym i finansowym, a do którego finalizacji nie mogło dojść wskutek oczywiście bezpodstawnego aresztowania mojego Mandanta, co bezpośrednio doprowadziło do poniesienia przez Wnioskodawcę znaczącej szkody majątkowej, a także wpłynęło na pogorszenie się jego perspektyw życiowych i widoków na przyszłość, a ponadto - ponad roczne - stosowanie wobec mojego Mandanta izolacyjnego środka zapobiegawczego wiązało się również bezpośrednio z utratą przez niego pracy w Australii, czego Sąd Okręgowy w Warszawie w ogóle nie wziął pod uwagę i przyznał mojemu Mandantowi odszkodowanie w wysokości 126.000 zł, podczas gdy suma ta jedynie w nieznacznym stopniu rekompensuje realną szkodę poniesioną przez Wnioskodawcę w wyniku wadliwego zastosowania względem niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

3. art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie w toku wyrokowania całości szkód poniesionych przez I.C.C. bezpośrednio w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, w tym brak uwzględnienia utracenia przez Wnioskodawcę – być może jedynej w jego życiu szansy - na podpisanie 4-letniego kontraktu z firmą (...) (i możliwość realizacji powierzonych mu zadań w G.) opiewającego na kwotę 360.000 EUR netto wraz z dodatkami, jak również brak uwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności utracenia pracy przez Wnioskodawcę w przedsiębiorstwie

naftowo-gazowniczym w Australii, do którego doszło przecież również na skutek nagłego zniknięcia Wnioskodawcy, a później szczerego wyznania pracodawcy, że był tymczasowo aresztowany, co wiązało się z utratą zaufania pracodawcy do Wnioskodawcy i pomijania go w kolejnych realizowanych projektach, a w konsekwencji ostracyzmem i zerwaniem relacji zawodowych, co bezpośrednio doprowadziło do utraty możliwości podjęcia pracy przez I.C.C. w wyuczonym zawodzie co najmniej na okres kilku lat, albowiem wszystkie jego znaczące kontakty zawodowe zostały zerwane po jego nagłym zniknięciu na przeszło rok, co wpłynęło na pogorszenie się jego perspektyw życiowych i widoków na przyszłość zarówno w sferze zawodowej, jak i osobistej, a których to okoliczności Sąd I instancji nie uwzględnił, zasądając na rzecz I.C.C. kwotę 126.000 zł tytułem odszkodowania, tj. kwotę nieodpowiadającą poniesionej przez Wnioskodawcę szkodzie, podczas gdy I.C.C. w wyniku zastosowania tymczasowego aresztowania doznał nie tylko szkody, ale i utracił znaczne korzyści, które wiązały się z rozwojem jego kariery zawodowej, a w szczególności udziałem w projekcie G., w rozmiarach znacznie większych od tych ustalonych przez Sąd I instancji;

4. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zupełnie niezrozumiałe i dowolne pominięcie niezwykle istotnych z punktu niniejszej sprawy dowodów w postaci:

a. dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIII

Wydział Karny pod sygn. akt. VIII
Kop 36/ 18, a przede wszystkim:

postanowienia Sądu Okręgowego w
Warszawie z dnia 18 sierpnia 2017
roku (sygn. akt VIII Kp 1005/ 17),
postanowienia Sądu Okręgowego w
Warszawie z dnia 23 sierpnia 2017
roku (sygn. akt VIII Kp 1005/ 17),
postanowienia Sądu Okręgowego
w Warszawie z dnia 25 września
2017r. (sygn. akt VIII Kop 175/ 17),
postanowienia Sądu Okręgowego
w Warszawie z dnia 21 grudnia
2017r. (sygn. akt VIII Kop 175/ 17),
postanowienia Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia 16 marca
2018r. (sygn. akt II AKz 244/ 18),
postanowienia Sądu Okręgowego
w Warszawie z dnia 23 marca
2018r. (sygn. akt VIII Kop 36/ 18),
postanowienia Sądu Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 10 maja 2018r.
(sygn. akt 11 AKz 404/ 18),

postanowienia Sądu Okręgowego w
Warszawie z dnia 18 lipca 2018r.
(sygn. akt VIII Kop 36/ 18),
postanowienia Sądu Okręgowego w
Warszawie z dnia 13 czerwca 2018
r. (sygn. akt. VIII Kop 36/ 18),
postanowienia Sądu Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 04 października
2018r. (sygn. akt. II AKz 639/ 18),
oraz wszystkich odręcznie pisanych
przez mojego Mandanta pism, w tym
zażaleń i wniosków skierowanych
zarówno do Sądu Okręgowego
w Warszawie, Sądu Apelacyjnego
w Warszawie, Prokuratora
Okręgowego w Warszawie,
ambasady Rumunii, jak również
ustanowionego w jego sprawie
ekstradycyjnej obrońcy, oraz
odpowiedzi ww. instytucji i obrońcy
I.C.C. na jego korespondencję,
poświadczających liczne i
rażące błędy organów wymiaru
sprawiedliwości, sprowadzających
się do zupełnie bezrefleksyjnego

i automatycznego przedłużania stosowania względem I.C.C. najsurowszego — bo izolacyjnego — środka zapobiegawczego przez okres 14 miesięcy, a w konsekwencji całkowite pominięcie w wyrokowaniu przez Sąd I instancji kluczowych z punktu widzenia niniejszej sprawy dowodów w postaci ww. dokumentów, poświadczających okoliczności, iż w toku tego postępowania ścigany wielokrotnie podnosił, że prowadzone względem niego postępowanie ekstradycyjne jest bezpodstawne, zaś Sąd nie ma podstaw do stosowania względem niego tego środka zapobiegawczego, a w konsekwencji całkowite pominięcie w wyrokowaniu przez Sąd I instancji okoliczności, iż de facto Wnioskodawca prowadził samodzielnie obronę w swojej sprawie ekstradycyjnej, będąc zmuszonym do podjęcia się zadania przerastającego jego możliwości, co powodowało u I.C.C. ogromny stres, napięcie i frustrację, a w konsekwencji ciężką depresję;

b. dowodu z dokumentu poświadczającego podejrzenie ciężkiej depresji u I.C.C. złożonego na rozprawie w dniu 02 marca 2020r. do akt sprawy, a w konsekwencji całkowite pominięcie w wyrokowaniu przez Sąd I instancji okoliczności, iż wskutek zastosowania wobec Wnioskodawcy niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, doznał on zaburzeń natury psychicznej w postaci ciężkiej depresji, a które to schorzenie ma wpływ jego funkcjonowanie do dnia dzisiejszego, co jednoznacznie rzutuje na wymiar krzywd poniesionych przez Wnioskodawcę i

powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym mu zadośćuczynieniu;

c. dowodu z dokumentu o nazwie „Pisemne oświadczenie autorstwa I.C.C.”, złożonego do akt sprawy wraz z wnioskiem dowodowym w dniu 14 lutego 2020r., poświadczającym stopień poniesionej szkody i krzywdy, w subiektywnym odczuciu Wnioskodawcy, w którym to dokumencie szczegółowo opisał on walkę, którą stoczył z polskim wymiarem sprawiedliwości i towarzyszące mu przy tym odczucia i przemyślenia (również odnoszące się do kwestii rozważenia popełnienia przez niego samobójstwa), a które to wyjaśnienia wskazują na przeżytą przez I.C.C. głęboką traumę podczas jego pobytu w areszcie śledczym;

d. dowodu z zeznań Wnioskodawcy, w zakresie odnoszącym się do okoliczności, iż niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie I. C. C. wiązało się z ponadprzeciętnym cierpieniem Wnioskodawcy, a także wpłynęło na pogorszenie się jego perspektyw życiowych i widoków na przyszłość, zarówno w sferze zawodowej, jak i osobistej, podczas gdy dowód z zeznań I.C.C. wskazuje, że w branży naftowo-gazowniczej, na szczeblu managerskim, relacje zawodowe oparte są przede wszystkim na wzajemnym zaufaniu, a które to zaufanie mój Mandant bezpowrotnie utracił w swoim środowisku zawodowym – wskutek nagłego zniknięcia i siłą rzeczy zerwania w ostatniej chwili negocjacji niezwykle atrakcyjnego kontraktu (pod względem finansowym i pod względem rozwoju kariery zawodowej mojego Mandanta), opiewającego na łączną

kwotę 360.000 EURO netto, co było spowodowane zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania przez co stracił nie tylko możliwość dalszego rozwoju zawodowego, ale również możliwość zarobkowania na znacznie wyższym niż dotychczas poziomie, co jednoznacznie rzutuje na wymiar krzywd i szkód poniesionych przez Wnioskodawcę i powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym mu zadośćuczynieniu i odszkodowaniu;

e. dowodu z zeznań Wnioskodawcy w zakresie odnoszącym się do konieczności podjęcia de facto samodzielnej obrony w swojej sprawie ekstradycyjnej - w obcym kraju, nieznanym systemie prawnym i w języku, którego Wnioskodawca nie znał, a przecież pamiętać należy, że I.C.C. jest inżynierem chemikiem i nigdy nie miał do czynienia z żadną sprawą karną, co bez wątpienia rzutowało na wymiar krzywd poniesionych przez Wnioskodawcę i dowodziło poziomą frustracji wnioskodawcy, a co powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym mu zadośćuczynieniu;

f. dowodu z zeznań Wnioskodawcy w zakresie odnoszącym się do motywów podjęcia strajku głodowego, którego podjęcie stało się konieczne w celu zwrócenia uwagi wymiaru sprawiedliwości na absurdalność i bezrefleksyjność stosowania względem mojego Mandanta środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz prowadzenia przeciwko niemu sprawy ekstradycyjnej, podczas gdy Wnioskodawca od samego początku wskazywał, że zapadły w Katarze na jego niekorzyść wyrok jest nieprawomocny, a

przecież wystarczyło dokładnie przeanalizować akta sprawy, żeby zauważyć, że fakty i argumenty prawne przeczą zasadności i legalności stosowania względem I.C.C. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

6. art. 2 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., poprzez nieprawidłową i dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, a mianowicie:

a. wadliwą ocenę zeznań Wnioskodawcy poprzez uznanie, iż warunki osadzenia Wnioskodawcy nie były dolegliwe ponadprzeciętnie i spełniały wymogi Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, podczas gdy w czasie niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania Wnioskodawca permanentnie zmuszony był do m. in. D przebywania w jednej celi z osobami, którym postawiono m.in. zarzut zabójstwa, wspierania terroryzmu, stosowania przemocy, handlu narkotykami i zgwałcenia, z którymi mimowolnie dochodziło do konfliktów w celi, a co za tym idzie, w których towarzystwie I.,C.C. nie czuł się bezpiecznie, a wręcz obawiał się o swoje zdrowie i życie, korzystania z toalety w obecności współosadzonych, bowiem w kącie sanitarnym nie było zamontowanych drzwi, konsumowania nie zawsze świeżej żywności, w tym spleśniałego chleba oraz poddawania się krępującym kontrolom osobistym i przymusowemu karmieniu w czasie prowadzonego strajku głodowego, podczas którego doświadczył przemocy fizycznej i psychicznej, co wpływało na stopień jego cierpień i odbiło się negatywnie na stanie jego zdrowia psychicznego

i fizycznego, a co oznacza, że warunki izolacji spowodowały liczne krzywdy, które powinny znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym Wnioskodawcy zadośćuczynieniu;

b. wadliwą ocenę zeznań Wnioskodawcy poprzez uznanie, że Wnioskodawca nie udowodnił okoliczności, iż zaoferowano mu pracę na stanowisku Starszego Inżyniera Projektu przy Projekcie A. oraz wynegocjowanej pensji w kwocie 7.500 EUR netto miesięcznie, podczas gdy negocjacje co zostało poświadczane w treści korespondencji e-mailowej stanowiącej materiał dowodowy w niniejszej sprawie – odbywały się w formie videokonferencji, bądź rozmów telefonicznych, a co za tym idzie, stanowisko oraz wynagrodzenie za jego objęcie negocjowane było podczas tych rozmów, a sama umowa miała dopiero zostać podpisana, a zatem oczywistym jest, że Wnioskodawca umową tą nie dysponuje, gdyż tuż przed jej podpisaniem został tymczasowo aresztowany, wskutek czego do podpisania przedmiotowej umowy nie mogło dojść, co bez wątpienia powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym mu odszkodowaniu.

11.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. błędne przyjęcie, iż niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie I.C.C. wpłynęło na możliwość oszczędzenia przez Wnioskodawcę jedynie

równowartości 3.000 dolarów australijskich miesięcznie przez okres 14 miesięcy, a także błędne przyjęcie, że tymczasowe aresztowanie nie wpłynęło na pogorszenie się jego późniejszej sytuacji życiowej, podczas gdy nieusprawiedliwione zastosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego wobec I.C.C. skutkowało utratą przez niego lukratywnego 4-letniego kontraktu z włoską firmą (...), w ramach którego I.C.C. świadczyłby swoje usługi na rzecz G., który to kontrakt mógł zmienić życie zawodowe i osobiste I.C.C. i wznieść jego karierę zawodową na zupełnie inny – wyższy – poziom, albowiem mój M. zaliczałby się wówczas do bardzo wąskiego grona wysoce wykwalifikowanych specjalistów z zakresu gazownictwa, a który to kontrakt opiewałby na łączną kwotę wynagrodzenia dla mojego M. w wysokości 360.000 EUR (nie licząc kosztów utrzymania, w tym jedzenia, biletów lotniczych i zakwaterowania), a którego ostatecznie - wskutek zastosowania względem niego tymczasowego aresztowania - nie mógł podpisać, w następstwie czego doznał szkody w rozmiarach znacznie większych od tych ustalonych przez Sąd I instancji;

2. błędne uznanie, iż niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie nie było przyczyną zakończenia współpracy I.C.C. z australijską firmą (...), podczas gdy niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie I.C.C. miało bezpośredni wpływ na pogorszenie się i ostatecznie zakończenie tej współpracy przez P. (...), a podjęcie przez Wnioskodawcę (na krótki okres czasu) pracy u dotychczasowego

pracodawcy miało charakter jedynie incydentalny, na niższym stanowisku i za nieporównywalnie niższe wynagrodzenie, o czym to świadczą zeznania Wnioskodawcy;

3. błędne przyjęcie, iż I.C.C. nie odniósł ponadprzeciętnych cierpień związanych z warunkami jego izolacji w Areszcie Śledczym W. B., podczas gdy warunki tej izolacji wywoływały u Wnioskodawcy liczne ponadprzeciętne cierpienia w postaci konieczności przebywania w jednej celi z osobami niebezpiecznymi, poddania się procedurze przymusowego karmienia (kilkukrotnie), podczas której doszło do szeregu nieprawidłowości i nadużyć ze strony osób obecnych przy zabiegu, spożywania nadpsutej żywności (spleśniały chleb), niemożności umycia się przez około tydzień, tuż po zatrzymaniu, konieczności załatwiania swoich potrzeb fizjologicznych w obecności współosadzonych z powodu braku drzwi w kąciu sanitarnym, co niewątpliwie było doświadczeniem upokarzającym, a którychto okoliczności nie wziął pod uwagę Sąd I instancji;

4. błędne przyjęcie, iż warunki w Areszcie Śledczym W. B., w których zmuszony był przebywać mój M. są „normalną konsekwencją pozbawienia wolności i wbrew tezom wskazanym we wniosku, mieszczą się w normach wskazanych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka", podczas gdy I.C.C. w ogóle nie powinien był przebywać w warunkach izolacji i doświadczać nawet normalnych konsekwencji pozbawienia wolności, przy czym, bez względu na powyższe, I.C.C. przebywał w jednej celi z osobami, którym postawiono m.in. zarzut

zabójstwa, wspierania terroryzmu, stosowania przemocy, handlu narkotykami i zgwałcenia, co bezpośrednio godziło w jego bezpieczeństwo oraz był zmuszony do załatwiania swoich potrzeb fizjologicznych i dokonywania innych czynności higieny osobistej w obecności współosadzonych, a które to warunki wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego w Warszawie nie mieszczą się w granicach norm przewidzianych w obszernym orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, dotyczącym warunków osadzenia osób tymczasowo aresztowanych, co bezpośrednio wpływało na stopień cierpień Wnioskodawcy i co bez wątpienia powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym mu odszkodowaniu;

5. błędne przyjęcie, iż zastosowanie wobec I.C.C. procedury przymusowego karmienia nie było „żadną szczególną represją skierowaną przeciwko wnioskodawcy”, podczas gdy sposób przeprowadzania przymusowego karmienia wobec mojego M., polegający na przymusowym wprowadzaniu sondy przez nos i przelyk do żołądka, wiązał się z ogromnym bólem i łączył się ze stosowaniem wobec niego zarówno przemocy fizycznej, jak i psychicznej przez osoby przeprowadzające i uczestniczące w zabiegu, co niewątpliwie stanowi właśnie szczególną represję skierowaną przeciwko I.C.C. oraz przykład ponadprzeciętnego cierpienia Wnioskodawcy i powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyznanej mu kwocie zadośćuczynienia.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

W pierwszym rzędzie odnosząc się do apelacji pełnomocnika wnioskodawcy należy poczynić kilka uwag o charakterze ogólnym, dotyczących samej konstrukcji złożonego środka odwoławczego. Oczywistym jest, że zarzut apelacyjny stanowi twierdzenie strony o uchybieniach popełnionych przez Sąd I instancji. Zarzut ten powinien być przy tym kierowany w pierwotną przyczynę wadliwości orzeczenia. Przyjęcie założenia przeciwnego rodzi bowiem konieczność, jak to mamy do czynienia w apelacji wnioskodawcy – stawiania bardzo rozbudowanych zarzutów, co nie służy przejrzystości wniesionego środka odwoławczego. Ponadto, jakkolwiek w apelacji skarżący może sformułować wiele zarzutów, to każdy z nich powinien dotyczyć innego uchybienia. Przyjąć zatem należy, że ta sama okoliczność podnoszona w środku odwoławczym powinna znaleźć odzwierciedlenie tylko w jednym zarzucie. Tymczasem apelacja wnioskodawcy zawierająca szereg zarzutów wskazuje wciąż na tożsame uchybienia popełnione przez Sąd I instancji. Z tych powodów Sąd Apelacyjny zbiorczo odniesie się w swoich rozważaniach do wszystkich podniesionych zarzutów, które zasadniczo dotyczą tych samych okoliczności.

Wbrew zarzutom pełnomocnika wnioskodawcy I. C. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w punkcie I, podpunktach 1 – 6 oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Nie budzi wątpliwości

Sądu Apelacyjnego, iż w świetle decyzji kończącej postępowanie ekstradycyjne wnioskodawcy, tymczasowe aresztowanie stosowane wobec niego było niewątpliwie niesłuszne. Z perspektywy tego rozstrzygnięcia zasadne było zatem przyznanie wnioskodawcy stosownego zadośćuczynienia i w tym zakresie decyzja Sądu meriti była w pełni prawidłowa

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd meriti nie uwzględnił i nie nadał natomiast odpowiedniego znaczenia wszystkim okolicznościom związanym z tymczasowym aresztowaniem, co skutkowało zasądzeniem zbyt niskiej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy błędnie, omyłkowo (co wynika z treści uzasadnienia) zasądził zadośćuczynienie w kwocie 118.860 zł. zamiast w kwocie 126 000 zł., co było jego intencją. Należało tę kwotę skorygować w ramach postępowania apelacyjnego. Jednocześnie, jak wskazano wyżej Sąd apelacyjny, częściowo uwzględniając apelację pełnomocnika podwyższył zadośćuczynienie do kwoty 200 000 zł. (o 74 tysiące złotych). W ocenie Sądu odwoławczego Sąd okręgowy słusznie ocenił, że warunki osadzenia wnioskodawcy nie były dolegliwe ponadprzeciętnie oraz spełniały wymogi Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i Podstawowych Wolności. Wskazane warunki wynikają z przepisów dotyczących wykonywania tymczasowego aresztowania i są jednakowe dla wszystkich przebywających w aresztach śledczych. Właściwie

Sąd meriti ustalił również, że decyzja o dokarmianiu wnioskodawcy była jedyną słuszną w związku z podjęciem przez niego strajku głodowego. Ustalając kwotę zadośćuczynienia prawidłowo również Sąd I instancji odniósł jej wysokość do okresu trwania tymczasowego aresztowania. Nie nadał natomiast właściwego znaczenia innym ustalonym prawidłowo okolicznościom związanym z pobytem wnioskodawcy w areszcie. W szczególności nie zwrócił należytej uwagi na fakt, że zwiększona krzywda wnioskodawcy związana była z faktem, że jest on obcokrajowcem i od samego momentu zatrzymania przez cały przebieg aresztu miał bardzo utrudniony kontakt z administracją aresztu i współosadzonymi. Jak słusznie argumentował w apelacji jego pełnomocnik, wnioskodawca podjął się obrony we własnej sprawie ekstradycyjnej w obcym kraju, nieznanym systemie prawnym i w języku, którego nie znał (pkt I 5e apelacji). Należy się zgodzić, że bez wątpienia rzutowało powyższe na wymiar poniesionych przez niego krzywd, co nie znalazło odpowiedniego (adekwatnego) odzwierciedlenia w przyznanym mu przez Sąd meriti zadośćuczynieniu. Jednocześnie najbliższa rodzina wnioskodawcy przebywała za granicą i nie miał on z nią kontaktu, a brak tego wsparcia, choć odnotowany przez Sąd Okręgowy nie doczekał się właściwej oceny. Sąd Okręgowy, jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia de facto zrównał sytuację wnioskodawcy z sytuacją osadzonych będących obywatelami Polski, co nie było prawidłowe. Jakkolwiek sama decyzja o dokarmianiu wnioskodawcy była

słuszna i została podjęta przez właściwy organ jako reakcja na strajk głodowy, to już wykonanie tej procedury opisywane przez wnioskodawcę niewątpliwie wiązało się z poczuciem poniżenia jak i wywieraniem siły fizycznej i psychicznej, co też umknęło Sądowi meriti. Tym samym Sąd Apelacyjny, wzięwszy pod uwagę powyższe okoliczności zdecydował o podwyższeniu zasądzonej kwoty do wysokości 210 000 zł. (15.000 złotych za każdy miesiąc pozbawienia wolności). Taka wysokość zadośćuczynienia uwzględnia stopień niewątpliwych i dotkliwych cierpień fizycznych i psychicznych, jakich doznał wnioskodawca.

W ocenie Sądu Apelacyjnego tak określona kwota zadośćuczynienia jest proporcjonalna do doznanej krzywdy, uwzględnia właściwie całokształt okoliczności mających wpływ na jej rozmiar i stanowi rzeczywistą jej rekompensatę. Kwota ta odpowiada kryteriom zadośćuczynienia słusznego, a zarazem nienadmiernego, utrzymanego w rozsądnych granicach. Krzywda ma charakter niemajątkowy i dotyczy w szczególności sfery psychiki danej osoby i jej przeżyć wewnętrznych. Nie może jednak służyć do jej ustalenia skrajny subiektywizm stopnia pokrzywdzenia, który zaprezentuje wnioskodawca. Taka metoda wazenia krzywdy, nie wynika ani z art. 445 § 1 i 2 k.c., ani z art. 552 § 4 k.p.k. Takie podejście zanegowałoby jakiegokolwiek kryteria obiektywne, które są podstawą postępowania sądowego, zarówno cywilnego, jak i karnego.

W zakresie roszczenia o odszkodowanie Sąd Apelacyjny

uznał, że wnioskodawca nie wykazał aby poniósł szkodę materialną związaną z jego tymczasowym aresztowaniem, podzielił przy tym argumentację zawartą w apelacji prokuratora.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że w zakresie żądanego odszkodowania związanego z pracą wnioskodawcy przy projekcie A., który pełnomocnik wycenił na kwotę 360 000 Euro słusznie Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca w momencie tymczasowego aresztowania był dopiero w fazie rozmów dotyczących ewentualnego zatrudnienia w firmie (...). Świadczy o tym w szczególności treść załączonej korespondencji mailowej (k. 112 – 117 tom I) ale i zeznania samego wnioskodawcy. Z korespondencji tej nie wynika i brak jest jakichkolwiek dokumentów (np. kopia kontraktu, umowa przedwstępna, list intencyjny), potwierdzających, że kontrakt został już wynegocjowany i czekał jedynie na podpis wnioskodawcy. Uważna lektura załączonych maili prowadzi wręcz do odmiennych wniosków. Pełnomocnik nie przedłożył sądowi żadnych dokumentów wskazujących na zaproponowane wnioskodawcy stanowisko oraz wynagrodzenie. Regułą jest przy tym, że inicjatywa dowodowa w tym zakresie należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyręczenia ich w tym zakresie. Ponadto treść dokumentacji mailowej wskazuje, że to wnioskodawca zwrócił się do firmy (...) poszukując pracy, co stoi w sprzeczności z jego zeznaniami, w których podał, że to w związku z wcześniejszymi sukcesami zawodowymi były szef szukał go i „chciał” do tego projektu. Treść maili z 10 sierpnia pozwala wysnuć wniosek, że wnioskodawca

nie miał nawet ustalonego rodzaju stanowiska, które miałyby objąć a 31 sierpnia został zaproszony dopiero na kolejną rozmowę na dzień 5 września 2017 r. Nie kwestionując zatem, że negocjacje z ewentualnym przyszłym pracodawcą były przez C. C. prowadzone, to stwierdzić należy, że nie były one na sugerowanym przez niego, końcowym etapie, poprzedzającym bezpośrednio podjęcie zatrudnienia.

Od szkody w postaci *lucrum cessans* należy odróżnić pojęcie szkody ewentualnej, przez którą rozumie się utratę szansy uzyskania pewnej korzyści majątkowej. Różnica wyraża się w tym, że w wypadku *lucrum cessans* hipoteza utraty korzyści graniczy z pewnością, a w wypadku szkody ewentualnej, z jaką mamy do czynienia w tym przypadku, prawdopodobieństwo utraty korzyści jest zdecydowanie mniejsze. Przyjmuje się przy tym, że **szkoda ewentualna nie podlega naprawieniu.**

Sąd odwoławczy nie podziela argumentacji Sądu Okręgowego, że wnioskodawcy należało zasądzić jakąkolwiek kwotę tytułem odszkodowania i dlatego zmienił zaskarżone orzeczenie i wniosek w zakresie odszkodowania oddalił, uwzględniając przy tym zarzuty apelacji prokuratora. W ocenie sądu apelacyjnego Sąd Okręgowy popadł w swoistą sprzeczność, z jednej strony nie uwzględniając roszczeń związanych z negocjacjami z firmą (...), a z drugiej strony zupełnie dowolnie przyjmując, że gdyby wnioskodawca nie został aresztowany to kontynuowałby pracę w swoim zawodzie. Jednocześnie, w oderwaniu od jakichkolwiek dowodów ustalając kwotę odszkodowania w tym

zakresie. Rację należy przyznać prokuratorowi, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że wnioskodawca gdyby nie został tymczasowo aresztowany kontynuowałby pracę w swoim zawodzie osiągając dochód w wysokości 7000 dolarów amerykańskich, z czego mógłby zaoszczędzić 3000. Wskazują na to: fakt niespłacania zobowiązań na rzecz banku w Katarze, fakt, że wyjeżdżając z Australii nie zamierzał tam wracać, co wprost ustalił Sąd meriti oraz, że nie zawsze pracował w swoim zawodzie. Z zeznań wnioskodawcy wynika niezbicie, co stanęło u podstaw rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego w sprawie, że w chwili zatrzymania nie był on w stosunku pracy i negocjował kontrakt związany z projektem A., realizowanym przez G. (zeznania wnioskodawcy k. 89v – 93v). Składając zeznania wnioskodawca wprost podał: „ostatnim dniem mojej pracy był 10.08.2017 r. (...) Ostatnia płatność jaka była przez nich realizowana to we wrześniu za 10 przepracowanych dni w sierpniu. Przy kontraktach w wakacje jest płacone za godziny pracy. **Nie miałem planów powrotu do Australii, to był urlop przed przystąpieniem do projektu dla S.**”.

Niezasadnym jest podniesiony przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 410 kpk a także 7 kpk. Sąd nie pominął bowiem przy wyrokowaniu żadnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Jednocześnie zaznaczyć należy nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie przez Sąd takiej czy innej oceny dowodów. Oczywistym jest przy tym, że wziął Sąd

przy wyrokowaniu pod uwagę dokumenty wymienione w punkcie I 5 a. apelacji pełnomocnika. Na ich podstawie ustalił przecieź, że stosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do wnioskodawcy było oczywiście niesłuszne. Sąd prawidłowo ocenił i właściwie odniósł się również do dokumentów i innych dowodów wskazanych w punkcie I. 5. e – f i I. 6. apelacji. Skarżący, stawiając zarzut naruszenia art. 7 kpk wykazał natomiast częściowo istnienie wad w ocenie konkretnych dowodów, w tym zeznań wnioskodawcy, które mogłyby prowadzić do wniosku, że ich ocena przekroczyła granice swobodnej oceny dowodów. Dotyczyło to wskazanych wyżej okoliczności związanych z byciem obywatelem obcego państwa oraz osobą poddaną przymusowemu dokarmianiu, czemu nie nadano odpowiedniego znaczenia w orzeczeniu Sądu I instancji i co skutkowało przyznaniem nieadekwatnej kwoty zadośćuczynienia.

Wniosek

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie w całości, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji

zasadny
wniosek 1 częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Wobec częściowego uwzględnienia zarzutów apelacji wniosek o podwyższenie kwoty przyznanego

zadośćuczynienia uznać należy za zasadny.		
Lp.	Zarzut apelacji prokuratora	
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu iż wnioskodawca gdyby nie został aresztowany kontynuowałby pracę w swoim zawodzie za którą otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 7000 dolarów australijskich netto z czego mógłby zaoszczędzić kwotę 3000 dolarów australijskich miesięcznie, a zatem poniósł szkodę w kwocie 8 490 zł za każdy miesiąc aresztowania tj. łącznie kwotę 126.000 zł, podczas gdy z materiału dowodowego wynika iż nie zawsze pracował w wyuczonym zawodzie osiągając tak wysokie dochody, w dacie zatrzymania udawał się na urlop do Rumunii i nie zamierzał wracać do Australii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>W zakresie roszczenia o odszkodowanie Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca nie wykazał aby poniósł szkodę materialną związaną z jego tymczasowym aresztowaniem, podzielił przy tym argumentację zawartą w apelacji prokuratora o czym szerzej w części dotyczącej apelacji pełnomocnika wnioskodawcy. Podsumowując tamte uwagi powtórzyć należy, że w chwili zatrzymania wnioskodawca nie był w stosunku pracy. Zakończył pracę dla firmy (...) i od maja 2017 r. podjął starania o zatrudnienie w firmie (...). Nie miał w planach powrotu do Australii. Tym samym prokurator słusznie, powołując się</p>		

<p>na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2016 r. II AKa 366/16 uznał, że po pierwsze brak jest jakichkolwiek dowodów, iż wnioskodawca gdyby nie został tymczasowo aresztowany kontynuowałby pracę w swoim zawodzie a także, że potencjalna czy ewentualna możliwość podjęcia określonego zatrudnienia nie jest dostateczną podstawą do ustalenia, że z pewnością takie zatrudnienie wnioskodawca podjąłby, gdyby nie fakt tymczasowego aresztowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej odszkodowania i oddalenie wniosku w tym zakresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wobec braku dowodów wskazujących na zaistnienie szkody <i>damnum emergens</i> i <i>lucrum cessans</i> wniosek o zmianę w tym zakresie jest w pełni prawidłowy.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty pełnomocnika Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie (Skarbu Państwa)</p>	
	<p>:</p> <p>l) obraza przepisów postępowania, tj. art. 554 § 2b pkt I k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na błędnie przeprowadzonej ocenie dowodów i nieprawidłowym uznaniu, że reprezentantem Skarbu Państwa w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt VIII Ko 136/19 jest Prezes Sądu Okręgowego w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny (pkt. 3) – w zakresie odszkodowania # pozostałe zarzuty niezasadne</p>

Warszawie, podczas gdy w niniejszej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 554 § 2b k.p.k., jak również w Sądzie Okręgowym w Warszawie nie zostało wydane ostateczne orzeczenie w przedmiocie odmowy wydania Wnioskodawcy państwu ścigającemu, przesądzające o niesłuszności stosowania tymczasowego aresztowania wobec I. C., które to orzeczenie wydał w dniu 04.10.2018 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, co miało wpływ na treść postępowania i następnie orzeczenia poprzez przyjęcie, że organem reprezentującym Skarb Państwa w niniejszym postępowaniu jest Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie.

A w razie nieuwzględnienia

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 552 § 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na błędnie przeprowadzonej ocenie dowodów i nieprawidłowym uznaniu, że w niniejszej sprawie tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy stosowanie tego środka zapobiegawczego było konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a wcześniejsze zachowanie się Wnioskodawcy mogło świadczyć o celowym ukrywaniu się lub utrudnianiu postępowania w inny bezprawny sposób, co potwierdza C. Nota I. wydana za Wnioskodawcą przez władze Kataru w celu ekstradycji do wykonania kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z 21 maja 2015 r.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu kwoty w wysokości 126.000 złotych tytułem

	<p>zadośćuczynienia jako adekwatnej do doznanych krzywd, a także cierpień fizycznych i moralnych oraz kwoty w wysokości 118.860 złotych tytułem odszkodowania za okres tymczasowego aresztowania.</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>W pierwszym rzędzie odnosząc się do zarzutu sformułowanego w punkcie 1. apelacji pełnomocnika Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie stwierdzić należy, że w zakresie podnoszonego braku właściwej reprezentacji Skarbu Państwa nie ma pełnomocnik racji. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że z treści art. 19 ustawy wprowadzającej kodeks postępowania karnego wynika, że postępowania z rozdziału 58 ustawy toczą się do zakończenia postępowania w danej instancji na podstawie przepisów dotychczasowych. Tymczasem sprawa przedmiotowa toczyła się na rozprawie już po dacie 5 października 2019 r. a zatem zastosowanie do niej znajdą już znowelizowane przepisy art. 554 § 2a i 2b kpk. Dość odwołać się w tym zakresie do Uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izby Karnej z dnia 30 września 1998 r. (sygnatura akt I KZP 14/98), zawierającej rozważania w zakresie obowiązywania przepisów po zmianie ustawy i odnoszącej się do kwestii wpłynięcia aktu oskarżenia i toczenia się sprawy na rozprawie głównej. W Uchwale zwrócono uwagę, że określenie „postępowanie toczy się według przepisów” zależy od tego czy przed wejściem w życie nowego kodeksu rozpoczęto już rozprawę główną. Jeżeli to jeszcze nie</p>	

nastąpiło (jak w przedmiotowej sprawie) to stosowane powinny być nowe przepisy. Z przepisów tych, a dokładnie art. 554 par 2 b pkt. 1 wynika, że organem reprezentującym Skarb Państwa jest Prezes Sądu I Instancji, w którym wydano ostatecznie orzeczenie **stosowania** środka zapobiegawczego – takim bez wątpienia pozostaje Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie, a nie Prezes Sądu Apelacyjnego. Jak czytamy w komentarzu SSN Dariusza Świeckiego: „Ostatnim orzeczeniem wydanym w przedmiocie środka zapobiegawczego, o którym mowa w art. 554 § 2b pkt 1, jest niesłuszne tymczasowe aresztowanie (art. 552 § 4), gdy ten środek zapobiegawczy nie został zaliczony na poczet kary w związku z wydaniem prawomocnego wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie albo gdy umorzono postępowanie przygotowawcze. W takim układzie procesowym o „właściwości” prezesa sądu nie decyduje orzeczenie kończące postępowanie, bo nie stanowi ono podstawy dochodzenia odszkodowania, ale ostatecznie prawomocne postanowienie o zastosowaniu albo przedłużeniu tymczasowego aresztowania; **gdy wydał je sąd pierwszej instancji i nie zostało poddane kontroli odwoławczej – wówczas organem reprezentującym jest prezes tego sądu, a gdy orzekł sąd drugiej instancji i tymczasowe aresztowanie nie zostało uchylone wówczas organem reprezentującym jest prezes tego sądu**”. Ponieważ w przedmiotowej sprawie orzekł sąd II Instancji i tymczasowe aresztowanie zostało uchylone, oczywistym jest, że organem

reprezentującym Skarb Państwa jest prezes sądu, w którym wydano orzeczenie w pierwszej instancji (Prezes Sądu Okręgowego).

Zarzut sformułowany w punkcie 2 apelacji Prezesa jest oczywiście niezasadny. Sąd I Instancji prawidłowo wykazał, że w sprawie niniejszej, wobec zaistnienia obligatoryjnej podstawy odmowy ekstradycji przesądzone zostało o niesłuszności stosowania tymczasowego aresztowania wobec I. C.. Sąd apelacyjny stanął przy tym na stanowisku, że wnioskodawca nie wykazał aby poniósł szkodę i w tym zakresie jego wniosek został oddalony. Odnośnie zadośćuczynienia, jego wysokość została w drodze kontroli odwoławczej podniesiona do łącznej kwoty 210.000 złotych. Szerzej powyższe zagadnienia zostały omówione w części dotyczącej apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i prokuratora.

Wniosek

1. Zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie wniosku I. C. o odszkodowanie i zadośćuczynienie w całości, względnie

2. Zasądzenie od Skarbu Państwa kwot w wysokościach odpowiadających rzeczywistej szkodzie jaką poniósł oraz krzywdzie jakiej doznał w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, ewentualnie

3. W razie uznania przez sąd konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości o uchylenie wyroku w całości i

zasadny wyłącznie wniosek z punktu 2

częściowo zasadny

niezasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
W świetle orzeczenia kończącego tymczasowe aresztowanie należało uznać za niesłusznie i zasądzić adekwatne zadośćuczynienie. Wniosek o oddalenie wniosku w zakresie zadośćuczynienia jest zatem niezasadny.. Zasadny jest wniosek z pkt. 2. Brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia.	
-----	-----
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.	
-----	-----
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
-----	-----

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III.	Wydatkami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS		
Zbigniew Kapiński Izabela Szumniak Rafał Kaniok		
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy I. C.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części oddalającej wnioski o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące odszkodowania		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Skarb Państwa – Prezes Sądu Okręgowego, działający przez pełnomocnika		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie zasądzające odszkodowanie i zadośćuczynienie na rzecz wnioskodawcy		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana